

[Poul Schlüter.]

stærke statsfinansielle hensyn gjorde det betænkeligt at fortsætte med indeksordningerne. Det blev oplyst i fremsættelsen, at det i de første par år nok vil være beskedne beløb, staten skal betale i indeksreguleringstilskud. Det første år er det kun 300.000 kr., og det vokser så i løbet af et par år til 2-3 mill. kr. Det er menneskelige tal. Men når vi kommer op omkring århundredskiftet, møder vi et stort tal, nemlig ca. 3 milliarder kr. Et sådant tal er selvfølgelig egnet til at gøre indtryk, hvis man blot hører det uden sammenhæng med andre. Det kan imponere, at statskassens reguleringstilskud beløber sig til så meget omkring århundredskiftet.

Men man må se dette tal i sammenhæng, og det synes jeg nok økonomiministeren forsømte, da han fremsatte sit lovforslag og udarbejdede bemærkningerne til det. Alting er jo relativt, og det er dette tal også. Hvis man tænker sig, hvad der såmænd ikke skal så voldsom stor fantasi til, at statsbudgettet stiger i samme stigningstakt, som det gør i år, vil vi omkring århundredskiftet have nået et samlet statsbudget på ca. 6.000 milliarder kr. Nu tror jeg nok, at alle gode kræfter og også økonomiministeren vil arbejde stærkt for at forhindre en så kraftig stigning i statsbudgettet. Men skete den, var statsudgiften på indeksreguleringerne ikke mere end omkring en halv promille af det samlede budget. Så bliver det ligesom til at bære.

Men jeg mener også, at vi under udvalgsbehandlingen har fået et supplerende talmateriale, som er af stor værdi — og det er altså lykkedes at få det frem, selv om udvalgsarbejdet efter min mening er gået alt for hastigt. Det blev oplyst af ministeren i motiveringen for lovforslaget, at pr. 1. januar 1972 udgør en kapitalisering af samtlige tegnede indekstraktter en forpligtelse på ca. 20 milliarder kr. Det er jo et stort tal, men hvad skal man sammenligne det med? Efter min mening naturligt med den oplysning, som nu foreligger om, at hvis vi

kapitaliserer statens forpligtelse ved tjenestemandsansættelserne og i forhold til folkepensionen, møder vi et tal på 68 milliarder kr., altså et langt, langt større tal. Det er de totale tal.

Hvis vi så ser på et enkelt eksempel for statens forpligtelse under indekstopsparringen i forhold til tjenestemandsoordningen, hvordan ligger det så? Vi har herom fået en oplysning, som er uhyre interessant. Den viser, at hvis i dag to 25-årige henholdsvis tegner 6 indekstraktter og lader sig statsansætte, vil indekstillaegget, som statskassen skal udrede, hvis privatmanden tegner de 6 indekstraktter, være på 19.000 kr. om året, når han når pensionsalderen i året 2013. Et ganske pænt tal. Men sammenholder vi med den forpligtelse, som jeg forstår økonomiministeren ikke er særlig ængstelig over at statskassen påtager sig over for den anden, som lader sig tjenestemandsansætte, og også fører den tjenestemandsansatte frem til år 2013 og regner med samme forudsætninger for inflatorisk udvikling, vil han, hvis han når kontorchefniveauet, skulle have udbetalt en årspension på ca. 400.000 kr. Altså ca. 19.000 kr. på indeksreguleringen over for en tjenestemandsoforpligtelse på ca. 400.000 kr. Hvis man regner med en kraftigere prisstigningstendens, bliver det selvfølgelig helt andre store tal for tjenestemændenes vedkommende.

Dette mener jeg illustrerer, at det er overskueligt for statskassen, hvad den pådrager sig af forpligtelse ved en fortsættelse af indeksoordningen.

Så kunne man måske sige: ja men der foreligger alligevel et problem, hvis vi fortsætter med indeksoordningerne, for statskassen får en likviditetsbelastning, som man ikke kan magte. Men dér mener jeg, at vi også under udvalgsbehandlingen har fået klart belyst, at nok er der tale om meget store samlede reguleringstilskud, men til gengæld bliver statens skatteindtægt til sin tid også meget klækkelig. Man kan se det allerede på tallene fra næste år, hvor de første indekstraktter begynder at komme